

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania E. P.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 12 października 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 7 kwietnia 2022 r., sygn. akt III AUa 1149/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża odwołującego się kosztami postępowania kasacyjnego organu rentowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2022 r., wydanym na skutek apelacji wniesionej przez Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z dnia 28 kwietnia 2021 r., zmienił ten wyrok i oddalił odwołanie wniesione przez ubezpieczonego E.P. od decyzji organu rentowego z dnia 23 lipca 2017 r. ponownie ustalającej wysokość przysługującej ubezpieczonemu emerytury policyjnej od dnia 1 października 2017 r.

Ubezpieczony E.P. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 kwietnia 2022 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 382 k.p.c. w związku z art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c., a także naruszenie prawa materialnego, to jest art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (dalej jako ustawa zaopatrzeniowa) i art. 8 ust. 2 w związku z art. 178 Konstytucji RP.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, potrzebę wykładni przepisów prawnych oraz oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia.

Zdaniem skarżącego, istotnym zagadnieniem prawnym jest to, że treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku nawet w minimalnym stopniu nie pozwala na prześledzenie tego, jakie kryteria oceny (w odniesieniu do których konkretnie dowodów) zgromadzonych przez Sąd pierwszej instancji zostały zastosowane przez Sąd Apelacyjny i doprowadziły ten Sąd do zajęcia odmiennego stanowiska, co do oceny dowodów, stanowiących podstawę dokonania określonych ustaleń faktycznych w zakresie charakteru pełnionej przez wnioskodawcę służby.

Kolejnym zagadnieniem prawnym jest ustalenie, czy sąd rozpoznający sprawę z odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji może odmówić rozpoznania sprawy w oparciu o art. 8 i art. 178 Konstytucji RP określające podległość sądów przepisom ustaw i konstytucji i zaniechać analizy danego przepisu ustawy w połączeniu z treścią przepisów ustawy zasadniczej. Dystansowanie się od tego obowiązku może bowiem prowadzić do rozstrzygnięcia sprawy na podstawie przepisu niekonstytucyjnego, a zatem niezgodnego z prawem. Konieczne jest więc wyjaśnienie kompetencji sądów powszechnych do bezpośredniego stosowania Konstytucji w kontekście uprawnienia obejmującego nie tylko dokonywanie tzw. wykładni prokonstytucyjnej, ale także możliwości wykorzystania swoistej

kompetencji derogacyjnej, umożliwiającej odmowę stosowania określonego przepisu w zakresie sprzecznym z Konstytucją.

Istotnym zagadnieniem prawnym występującym w sprawie jest również okoliczność, że Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w treści uzasadnienia powołał się na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r., III UZP 1/20, ze wskazaniem, że w całości podziela twierdzenia wywiedzione w uchwale, natomiast w realiach sprawy nie dokonał oceny służby wnioskodawcy pod kątem naruszania podstawowych praw i wolności człowieka.

Zdaniem skarżącego, jego skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona, ponieważ prawidłowa analiza prawnohistoryczna wskazuje, że Wydział „T”, w którym służbę pełnił skarżący, był usytuowany w strukturze Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej i był pionem pomocniczym Służby Bezpieczeństwa oraz pionów operacyjnych Milicji Obywatelskiej, a więc nie sposób traktować służby w tym wydziale jako służby na rzecz totalitarnego państwa, w szczególności w świetle indywidualnego przebiegu służby wnioskodawcy.

Uzasadniając potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący podniósł z kolei, że wobec ilości odwołań od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji zmniejszających wysokość emerytur i rent byłym funkcjonariuszom pełniącym służbę na rzecz totalitarnego państwa na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r., w celu zapewnienia spójności orzecznictwa zasadne jest sprecyzowanie kryteriów, pozwalających na odróżnienie „służby na rzecz totalitarnego państwa” od innych rodzajów służby, pełnionych w latach 1945 - 1990.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada

również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że w przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem jednolicie wyrażanym w judykaturze oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa

lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Z kolei przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa rodzi po stronie skarżącego obowiązek określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecnictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecnictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany. Należy również podkreślić, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Natomiast zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo

powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącego nie spełnia wyżej określonych kryteriów.

Sąd Najwyższy podkreśla przede wszystkim, że przepis mający być przedmiotem wykładni dokonywanej w toku postępowania kasacyjnego, także w ramach istotnego zagadnienia prawnego, musi należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211; z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 122/11, LEX nr 1215113), gdyż nie może stanowić okoliczności uzasadniającej wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej konieczność rozstrzygnięcia problemu prawnego dotyczącego określonego przepisu, którego naruszenie nie jest podstawą tej skargi. Zgodnie bowiem z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Niemożliwe jest

więc przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia, a więc nie mogą być uwzględnione przy jego rozpoznaniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II PK 287/13, LEX nr 2008658; z dnia 23 września 2008 r., I PK 80/08, LEX nr 784907; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243).

W tym kontekście Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że niemal wszystkie przedstawiane w ocenianym wniosku zagadnienia prawne nie mają oparcia w podstawach kasacyjnych, w których nie zarzucono naruszenia art. 13b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy zawierającym katalog jednostek, w których służbę uznaje się za służbę na rzecz totalitarnego państwa oraz art. 15c ust. 1 i 3 ustawy zaopatrzeniowej (pierwszy dotyczący „wyzerowania” podstawy wymiaru za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, drugi - ograniczenia świadczenia do kwoty przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych). To właśnie te przepisy, a nie powołane w ramach materialnoprawnej podstawy zaskarżenia art. 15 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej (określający przecież wyłącznie „klasyczny” sposób obliczenia emerytury „mundurowej”) oraz art. 8 ust. 1 w związku z art. 178 Konstytucji RP, stanowiły bowiem faktyczną podstawę prawną rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku. Dlatego przedstawione przez skarżącego zagadnienia prawne dotyczące pojęcia „służby na rzecz totalitarnego państwa”, także zgodności regulacji ustawy zaopatrzeniowej w jej obecnym brzmieniu z Konstytucją RP, wymagałyby wykładni wspomnianych art. 13b i art. 15c ustawy zaopatrzeniowej. To samo spostrzeżenie należy odnieść do deklarowanej w ocenianym wniosku potrzeby wykładni przepisów i sprecyzowania kryteriów pozwalających na odróżnienie „służby na rzecz totalitarnego państwa” od innych rodzajów służby, pełnionych w latach 1945 - 1990 r., bowiem wykładni w tym kontekście musiałby podlegać art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej.

Odnosząc się do zagadnienia dotyczącego bezpośredniego stosowania Konstytucji, wypada z kolei stwierdzić, że oczywiście sądy i inne organy stosowania prawa nie mają kompetencji do orzekania o niekonstytucyjności przepisu ustawy i odmowy jego stosowania (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 stycznia

2001 r., P 4/99, OTK 2001 Nr 1, poz. 5; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 30 października 2002 r., V CKN 1456/00, LEX nr 57237; z dnia 16 kwietnia 2004 r., I CK 291/03, OSNC 2005 Nr 4, poz. 71; Rzeczpospolita 2005 nr 5, s. 4, z glosą K. Grzesiowskiego; Gdańskie Studia Prawnicze-Przegląd Orzecznictwa 2005 Nr 4, poz. 22, z glosą M. Jasińskiego; z dnia 24 listopada 2015 r., II CSK 517/14, LEX nr 1940564). Niemniej orzekanie o zgodności ustaw z Konstytucją (art. 188 pkt 1 ustawy zasadniczej), co niewątpliwie należy do wyłącznej kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, nie jest tożsame z oceną konstytucyjności przepisu mającego zastosowanie w konkretnej sprawie rozstrzyganej przez sąd. Sąd jest bowiem obowiązany do oceny konstytucyjności przepisu ustawy w ramach ustalania, który przepis obowiązującego prawa będzie zastosowany do rozstrzygnięcia danego stanu faktycznego w indywidualnej sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2017 r., I UK 325/16, LEX nr 2389585). Dlatego odmowa zastosowania przepisu ustawy uznanego przez sąd za sprzeczny z Konstytucją nie narusza kompetencji Trybunału Konstytucyjnego i nie ma bezpośredniego związku z tymi kompetencjami. Uznanie, że sądy powszechne nie są uprawnione do badania zgodności ustaw z Konstytucją, a w konsekwencji do zajmowania stanowiska w kwestii ich zgodności, jak też niezgodności z ustawą zasadniczą, jest wyraźnie sprzeczne z art. 8 ust. 2 Konstytucji (por. też uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2001 r., III ZP 12/01, OSNAPiUS 2002 nr 2, poz. 34).

Niemniej czytelne jest, że skarżący w istocie neguje sposób wykładni prawa materialnego (art. 13b ust. 1 oraz art. 15c ustawy zaopatrzeniowej), jakiej dokonał Sąd Apelacyjny, a nie powołanych w skardze art. 15 ust. 1 tej ustawy bądź art. 8 ust. 2 w związku z art. 178 Konstytucji RP. Tak sformułowane zagadnienie, bez równoczesnego powołania przepisów stanowiących podstawę prawną rozstrzygnięcia, nie może zatem przekonać o potrzebie poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu.

Należy także stwierdzić, że Sąd Apelacyjny odwołał się do uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r., III UZP 1/20 (OSNP 2021 nr 3, poz. 28), aprobując wyrażony tam pogląd prawny, zgodnie z którym kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa” określone w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności

sprawy. W tym zakresie Sąd Apelacyjny dokonał jednak odmiennej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie niż Sąd pierwszej instancji, uznając i – wbrew odmiennemu pogładowi skarżącego – wyjaśniając to stanowisko, że indywidualna ocena przebiegu spornej służby wnioskodawcy daje podstawy do przyjęcia, iż była to działalność na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ustawy zaopatrzeniowej. Wymaga natomiast podkreślenia, że powołana uchwała Sądu Najwyższego nie sprzeciwia się możliwości uznania konkretnej służby za pracę na rzecz totalitarnego państwa, bo nie taki zresztą był cel wypowiedzi powiększonego składu Sądu Najwyższego. Przede wszystkim w sprawie III UZP 1/20 chodziło bowiem o zapewnienie standardu postępowania, to znaczy, by sąd (sądy) nie orzekały formalnie, pozostając związane stosownym zaświadczeniem wydanym w odniesieniu do konkretnego funkcjonariusza, a o ewentualnym zaliczeniu do „służby narzecz totalitarnego państwa” mogą decydować różne okoliczności, takie jak długość okresu pełnienia służby, jej historyczne umiejscowienie w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r., konkretne miejsce pełnienia służby, zajmowane stanowisko, czy stopień służbowy, a także poziom zaangażowania w spełnianie obowiązków nałożonych na funkcjonariusza.

Zdaniem Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna nie jest także oczywiście uzasadniona, skoro jej podstawą ma być odmienna - od dokonanej w sprawie - ocena działalności skarżącego. W postępowaniu kasacyjnym wiąże stan faktyczny ustalony w sprawie (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Przy jego rekonstrukcji nie doszło zaś do jakichkolwiek usterek, które miałyby skłonić Sąd Najwyższy do bliższej wypowiedzi jurydycznej. Skarżący, chcąc wykazać wystąpienie przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jest z kolei zobligowany do wskazania, jakie widoczne uchybienia doprowadziły do wydania oczywiście niesłusznego wyroku przez Sąd drugiej instancji. Chodzi w tym miejscu o wady kardynalne i obiektywne, bo dopiero wówczas widoczne stają się (może stać się) oczywiste naruszenie prawa. Za takie samo w sobie nie może być uznane reformatoryjne rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji, skoro jest ono wynikiem poszerzenia okoliczności faktycznych, położenia akcentu na inne wątki, dotychczas pominięte. Jeżeli natomiast na tym etapie doszło do usterek w subsumpcji, to zadaniem skarżącego jest ich wydobycie i wskazanie, tak by jego wniosek nie był gołosłowny.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżący nie wykazał potrzeby poddania jego skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

M.G.

[ms]